

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.434/2024/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Darányi Tibor József egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tavaszi Helga kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 5.K.701.294/2023/14. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Katasztrófavédelmi Kirendeltség helységi Hivatásos Tűzoltóparancsnokság állományában, az „A” szolgálati csoportban a 2022. július 1. napjától 2023. január 31. napjáig terjedő időszakban 24/48 órás váltásban beosztott tűzoltó beosztásban teljesített szolgálatot. A felperes ezen perbeli időszakban rendszeresen ellátott a beosztásához nem tartozó szerparancsnoki feladatokat, amelyért megbízási díjat igényelt. Szolgálati panaszát az alperes vezetője határozatszám 1 számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest – 7 többletfeladatellátással érintett hónap kapcsán – 270.550 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 193.250 forint megbízási díjat; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Hszt. 45. § (1) bekezdésére, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. § (1) bekezdés ba) pontjára, 5. mellékletére; a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére; valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi, igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy a tűzoltó, valamint a szerparancsnok külön beosztás, utóbbi ellátása szakmailag magasabb képzettséget és szakértelmet igényel, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelent. A rendelkezésére álló okirati bizonyítékok alapján rögzítette, hogy a felperes a perbeli időszakban alperesi utasításra a saját beosztásának ellátása mellett a szerparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatokat is rendszeresen ellátta; nem komplex feladatot végzett, hanem egymástól elkülönülő, két beosztáshoz tartozó feladatokat. Kiemelte, hogy az alperes által hivatkozott 28/2019. Igazgatósági Intézkedés nem jogszabály, a bíróságot nem köti, ennél fogva nem állítható, hogy a megbízási díjra való jogosultság

körében a rendszeresség csak akkor állapítható meg, ha legalább havi 4 esetben történt többletfeladat-ellátás. Nem találta alaposnak az alperes azon kifogását sem, miszerint a felperes azért sem jogosult megbízási díjra, mivel a szerparancsnoki feladatokat a saját beosztásához tartozó feladatok helyett látta el, ugyanis azok ellátása alól mentesítésre nem került. A megbízási díj összecszerúsége körében rögzítette, hogy voltak olyan hónapok, amikor a felperes a szerparancsnoki feladatokat csak 1-2 szolgálat alkalmával látta el, és voltak olyanok is, amikor azokat három vagy annál több szolgálat alkalmával teljesítette. Megállapította, hogy a felperes 2022. július, október, november hónapjaiban háromnál kevesebb szolgálat alkalmával látott el többletfeladatokat, ezért azokra a hónapokra a rendvédelmi illetményalap 50%-ára, míg a 2022. augusztus, szeptember, december és 2023. január hónapok tekintetében – a havi három vagy többszöri többletfeladat-ellátásra figyelemmel – az illetményalap 100%-ára vált jogosulttá. A mérték meghatározása során tekintettel volt arra is, hogy a felperes speciális szakképzettséggel rendelkezik, továbbá a fent megjelölt hónapokban a kinevezése szerinti beosztásához képest fokozott felelősségi körbe tartozó feladatokat látott el, ugyanis ezen szolgálatok teljesítésekor több munkatársat érintő irányítási kötelezettség is terhelte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj rendvédelmi illetményalap 50 %-ára történő mérséklését kérte. Hivatkozott arra, hogy a Hszt. 71. §-a rögzíti az eseti jellegű helyettesítésre történő megbízás szabályait. A tárgyi ügy kapcsán is megállapítható az akadályoztatás ténye. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a tűzoltó és a szerparancsnok külön beosztások, egymástól jól elkülönülő feladatkörökkel, azonban azt nem vette figyelembe, hogy a hivatásos állomány tagja egy szolgálati napon kizárólag csak egy beosztás ellátására képes, ezért a Hszt. 71. § (5) bekezdése értelmében a megbízási díj jogalapja nem áll fenn. A felperes a megbízási díjra kizárólag akkor vált volna jogosulttá, ha a helyettesített munkatárs beosztásába tartozó feladatok mellett a saját munkaköri feladatait is ellátta volna. Az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés (6) bekezdésének sérelmével figyelmen kívül hagyta azt a körülményt is, hogy a felperes 24/48 órás váltásban dolgozott, tehát egy hónapban átlagosan 7-8 alkalommal látott el szolgálatot. A rendszeresség vizsgálatát ehhez az átlaghoz és időintervallumhoz kell viszonyítani. E körben hivatkozott a Pécsi Törvényszék 11.K. 700.400/2021/19. számú ítéletére, mely kimondta, hogy a rendszeresség vizsgálata körében a szolgálatteljesítés jellegéből eredően havi minimum 3 alkalom helyettesítés (a munkaidő 40-50%-a) alapozza meg a megbízási díjra való jogosultságot azzal, hogy a helyettesítés időtartama a 30 napot elérje. Az elsőfokú bíróság a rendszerességet a Hszt. 11. § (1) bekezdésében meghatározott elévülési időt alapul véve vizsgálta, és nem a helyes számítási mód szerint. Hivatkozott a Kúria Kf.45.126/2022/5. számú ítéletére, amely szerint a megbízással betöltött magasabb beosztás akkor értelmezhető, amikor a hivatásos állomány tagja tartósan és folyamatosan, az egymást követő szolgálati napokon vagy egy hónapban döntően és túlnyomórészt ehhez a szolgálati beosztáshoz tartozó feladatkört látja el. A vonulós állomány tipikusan 7-8 alkalommal teljesít szolgálatot egy hónapban. Az elsőfokú bíróságnak akkor lett volna lehetősége a rendszerességet megállapítani, ha az adott hónapban teljesített szolgálatok döntő többségben a magasabb beosztásban teltek, vagyis havi 7-8 szolgálatot alapul véve annak minimum felében, a szolgálatteljesítési napok többségében. A vonatkozó bírói gyakorlat szerint az eseti jelleggel,

alkalmanként teljesített többletfeladat a megbízási díj iránti igényt nem alapozhatja meg (Kúria Mfv.II.10.093/2011/12., Mfv.II.10.759/2011/12., Mfv.II.10.172/2013/2., Mfv.II.10.320/2012/4.). A másodlagos fellebbezési kérelemmel összefüggésben a Hszt. 71. § (5), a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) és a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdéseire, valamint az államháztartásról szóló törvény végrehajtásáról szóló 368/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Ávr.) 13. § (5) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy a jogszabályi rendelkezések nem a napok számához, hanem a többletterhe nagyságához kötik a díjazás mértékét, és a felperes napi szolgáltatónkénti többletterhe az egyes hónapokban azonos volt, ezen túlmenően egyebet nem adott elő.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A feladatellátás rendszeressége kapcsán a törvényi „30 nap” értelmezését a bírói gyakorlat már kidolgozta. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria által hasonló ügyekben hozott számos ítéletére. Az alperes által felhívott egyedi döntések még a korábbi jogszabályi környezetre [a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XCIII. törvény] vonatkoztak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét nem támadta, így azt a másodfokú bíróság sem érinthette. Az alperes fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt meg, az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontját, valamint az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, az ítéletének indokolásában a döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A Hszt. 71. § (1) bekezdésében felsorolt többletfeladatok bármelyike, ha a hivatásos állomány tagja a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, megbízási díjra jogosít. Jelen ügyben a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre hivatkozott, és a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján a kereseti kérelemhez kötött elsőfokú bíróság az ítéletét szintén a c) pont szerinti esetkörre alapította.

[10] Az elsőfokú bíróság a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében helyesen utalt a kiforrott ítélkezési gyakorlatra, amely szerint amennyiben a szolgálati beosztáson kívüli rendszeres tevékenység nem tartozik az adott

szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg. A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység – ellenszolgáltatásra jogosult (Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett Mfv.I.10.304/2017/15. számú határozata). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kúria BHGY-ban közzétett Kf.VIII.39.804/2021/4., Kfv.III.45.052/2023/7. számú határozata).

[11] A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. A 30/2015. BM rendelet szerint a beosztott tűzoltó és a szerparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző feladatellátások tartoznak. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult.

[12] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja – annak okától függetlenül – a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a beosztott tűzoltó beosztású felperest az alperes jogszerűen utasította bizonyos szolgálatok során szerparancsnoki feladatok ellátására. A jelen esetben a felperest eredeti beosztása alól az alperes nem mentesítette, és beosztásához tartozó feladatai mellett a beosztásához nem tartozó feladatok ellátásával bízta meg. Az a nem releváns körülmény, hogy az alperes ezt a többletszolgálatot helyettesítésnek nevezi, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria közzétett határozataiban (Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[13] Alaptalanul kifogásolta az alperes a rendszeresség elsőfokú bíróság általi vizsgálatának elmaradását. Ezzel összefüggésben a Kúria közzétett döntésében (VII.Kf.45.115/2022/4.) kimondta, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés

nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többlétszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult.

[14] A perbeli esetben az alperes által nem vitatott tényállás szerint a többletfeladatok nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen merültek fel, minden hónapban visszatérően ismétlődtek. A többletfeladat rendszerességének nem kizárólagos feltétele, hogy annak havi szinten kell több alkalommal előfordulnia, ilyen értelmezés a Hszt. vonatkozó rendelkezéseiből nem olvasható ki. A többletfeladatok havonkénti mennyiségének sem kell azonos mértékűnek lennie vagy minden hónapban meghatározott szintet elérnie. Adott esetben a többletfeladatellátás akkor is rendszeresnek tekinthető, ha van olyan hónap, amikor csak egy, a beosztáshoz nem tartozó szolgálatellátás történik, azonban összességében a többletfeladatok egy jól körülhatárolt időszakon belül folyamatosan, ciklikusan, visszatérő jelleggel jelentkeznek. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a felperes viszonylatában a havi 7-8 szolgálat esetén a havi legalább 1 többletfeladatellátás is rendszeresnek tekinthető, továbbá a felperes a perbeli időszakban több esetben ezt meghaladó mértékben látott el szerparancsnoki szolgálatot. A Hszt. 11. § (1) bekezdése a rendszeresség kapcsán relevanciával nem bír. A fellebbezésben hivatkozott Kf.45.126/2022/5. számú ítélet – a jelen ügytől eltérő tényállásánál és jogkérdésénél – fogva nem ügyszoros, mert a Kúria ebben az ítéletében nem a megbízási díj, hanem az illetménykülönbözlet [Hszt. 71. § (4) bekezdés] jogi- és ténybeli feltételeit vizsgálta.

[15] Mindezek szerint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett, és a kimutatásokban tételesen megjelölt feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak, a többletfeladatok ellátására rendszeresen, folyamatosan visszatérő jelleggel került sor, így a Hszt. 71. § (6) bekezdése szerinti 30 napot meghaladó megbízási megvalósulása is megállapítható. A szerparancsnok feladatainak ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettsége volt a felperesnek, így az alapján díjazásra vált jogosulttá. Az alperes által a többletfeladatellátás eseti jellege kapcsán hivatkozott kúriai határozatok – eltérő tényállásuknál fogva – nem ügyszorosak, a felperesi feladatellátás eseti jellegének alátámasztására nem alkalmasak.

[16] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Pécsi Törvényszék 11.K.700.400/2021/19. számú ítéletére, mivel a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1-je után keletkezett és szerepel a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (Kúria Kfv.I.35.552/2021/6.). A felhívott ítélet e kritériumoknak nem felel meg.

[17] Mindezekre tekintettel az előfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése – megalapozták.

[18] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kúria BHGY-ban közzétett Kf.VII.37.780/2020/5. számú ítélete). A másodfokú bíróság kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt-e. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 50%-ában és 100%-ában történő meghatározással – a felperesnek a szerparancsnok beosztásához tartozó rendszeres többletfeladat-ellátására figyelemmel – a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[19] Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegszerűségi meghatározás) milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azon hivatkozása, miszerint a bíróságnak a hivatásos állomány tagját többletfeladat-ellátása esetén a jogalkotó által meghatározottak szerint a rendvédelmi illetményalap 50-200%-os mértékéig lehet megbízási díjban részesíteni; amihez azonban havi minimum 3 alkalom többletfeladat-teljesítés, és az szükséges, hogy a helyettesítés időtartama a 30 napot elérje, nem megalapozott. Az Ávr. 13. § (5) bekezdése nem ad alapot a munkáltatónak arra, hogy a többletmunka – szerinte – megbízási díjra jogosító mértékét belső szabályzatában meghatározza. A másodfokú bíróság e körben rámutat, hogy a bírói mérlegelés pusztán számszaki kimutatáson nem alapulhat; a mérlegelési tevékenységet minden esetben egyediesítve, az adott munkavállalóra nézve, valamennyi mérlegelési szempont összevetésével kell elvégezni. Az elsőfokú bíróság a többletfeladat nagysága, a többletterhek megállapítása során a többletfeladatok mennyisége mellett jogszerűen vette figyelembe az ellátott beosztás lényegesen magasabb felelősségi fokát, valamint magasabb besorolását. A jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[20] Mindezek alapján az alperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (5)-(6) bekezdései, a 33/2015. BM rendelet 10. § (2) és a 31/2015. BM rendelet 35. § (6) bekezdései sérelmére, így a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére. A felperes által felszámított 75.000 forint munkadíj és 25.000 forint irodai költségátalány összegét – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel – elfogadta, az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak

tekintette. A tárgyaláson megjelenésre felszámított összeget – a tárgyalás felperesi jogi képviselő általi elmulasztására tekintettel – nem vette figyelembe.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 15.460 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 21.

dr. Szőke Mária s.k.
a tanács elnöke

dr. Bendli Attila József s.k.
előadó bíró

dr. Bíró Péter s.k.
bíró